

Ernst Hansens prædiken nytårsdag

Taler

Ernst Hansen
Præst

Dato

1. januar 1943

Sted

Vor Frue Kirke, Odense

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 2, vers 21 (Navnet Jesus)

- 1 Her ved Overgangen til et nyt Aar, hvor Mennesker ser skuffet eller
brødebetyngtet tilbage og bekymret fremad, kan man lyse efter et Middel til at
magte Tilværelsen, til at komme ovenpaa. – Er det dette, Jesus-Navnet vil være?
– Man kan undertiden i hedenske Religioner eller i gammel Folkeovertro støde
5 paa den Anskuelse, at den, som kan nævne den overnaturlige Magt ved Navn,
han har Herredømme over den, saa Guden eller Aanden nu ikke kan skade det
Menneske, men maa tjene det og opfylde dets Ønsker. Mennesker kan med
Jesusnavnet undertiden forbinde lignende Forestillinger, saa at dette Navn
bliver ligesom en beskyttende Trylleformular. Og man venter sig saa af den, at
10 hvor og naar man nævner den, idet man nævner dette Navn, maa alt ondt og
skræmmende vige bort fra en. Og indrømmes skal det jo, at naar vi staar i
Øjeblikket og ser frem mod det Aar, som er begyndt, saa kunde det jo
unægteligt være ganske behageligt og betryggende, om man havde et saadant
Trylleord, der kunde mane en og anden ond Aand i Graven, faa en og anden
15 truende Ulykke til at vige bort fra vores Vej. Men saadan en Garanti, en
Ulykkesforsikring betyder Jesusnavnet ikke. Jesusnavnet betyder ikke, at han vil
faa det onde, Ulykkerne til at forsvinde, men han vil overvinde dem. „Herren
frelser!“ Det betyder det Navn. Men saa slipper vi altsaa ikke udenom al Nød og
Elendighed, Ondskab og Synd, Djævelskab og Død; for den, som aldrig kommer
20 i Nød og Anfægtelse, vil aldrig have Frelse behov. Men Jesusnavnet vil sige, at
midt i og midt igennem vor Nød og Afmagt, som vi staar i, er Herren vor Frelse.

–

- Og vil vi saa have lidt mere at vide om, hvad dette Jesusnavn, denne Frelse
25 betyder, saa kan det lade sig gøre der, hvor Jesusnavnet først møder os, er nævnt
over os: i vor Daab. – Nu gaar det vel ikke sjældent saadan, at Daaben er for
Mennesker først og fremmest en Skik. en Ceremoni, en billedlig Handling, som

kan være meget køn, men hvis Indhold er noget dunkelt for en. Man kan, – hvis
30 man ellers vil være ved det – synes, at man behøver noget Oplysning om
Daaben, men man finder meget vanskeligt paa i Daaben at søge Oplysning.
Men Daaben selv er os Oplysning, oplyser os om os selv, om Livet og dets
Vilkaar, om Gud. Daaben er ikke blot Ceremoni, den er Ord, Forkyndelse,
Meddelelse. — Tænk paa Troens Ord, som lyder til os i Daaben. Den er ikke et
35 Maal, sat for os, for at vi skal se at svinge os op til at kunne præstere saa megen
Tro, saa vi nu kan sige ja til alt det, eller til i alt Fald at lade være med at sige nej,
– for det er vel nok det, de fleste Mennesker nøjes med, naar de staar ved
Daaben. Nej, Troens Ord er Forkyndelse, Meddelelse, Delagtiggørelse i Guds
Gave: siger os, hvori Guds Gave bestaar og gør os delagtige deri. Og nu er det
40 ikke Mening, at jeg vil gennemgaa hele Trosbekendelsens Indhold, Blot pege
paa, hvad den siger os om, hvad Navnet betyder: Det betyder, at Gud blev
Menneske, født af en Kvinde, blev som en af os – ja ringere endnu. Og at han
ikke bare som en forklaret Gud svævede uskadt hen over Jorden, usaaret af dens
Tidsel og Torn, ubesværet af dens Byrde og Møje, det fastslaas af Ordene
45 „korsfæstet, død og begravet“. Han delte vore Kaar – ja, mere end det: han døde
ikke vores almindelige Død paa Sygesengen, omgivet af lutter sørgende Slægt og
Venner, der bare tænker paa at hjælpe og lindre, og som sørger for et smukt og
godt Eftermæle. Nej, en endnu ringere Død: pint, prisgivet Menneskers Haan
og Foragt, vanæret med Forbryderens Død. – Se, det fortæller os, at vort
50 Menneskeliv og Afmagt og Vanære, i dets Dømtid og Fortabthed det kendtes
Gud ved, dette vort Liv gjorde han til sit Liv. – Og paa den tredie Dag igen
opstanden”; det forkynder, at trods Menneskets Død, saa lever Gud og
overvinder Døden, ja, at Guds Liv gæster de dødes Rige og skaber Udgang deraf;
Guds Liv vender tilbage til Mennesket i dets Død. – Jesusnavnet betyder
55 dermed det samme, som udtrykkes ogsaa i Trosbekendelsen med Ordene:
Syndernes Forladelse, Kødets Opstandelse og det evige Liv.

– Og nogle vil saa muligvis spørge forundret: hvad saa dette med Jesusnavnet og
Troens Ord og Daaben vel vedkommer vort Nytaar? – Og da kan der svares, at
60 det vil give os Mod til at være Mennesker, til at leve Livet som Mennesker. – Og
igen vil nogen vel indvende, at det er vi forbandet nødt til, og at det er vel ikke
noget at være bange for, for det gaar jo ganske af sig selv. Men trods det, saa viser
det sig jo alligevel, at Mennesker flygter fra Livet, fra dette at være Menneske.
Det sker baade paa den Maade, at Mennesker slapt giver op og forlader Livet og
65 saadan, at man lukker sig inde med sig selv og sit eget, for derved saa vidt muligt
at holde Livet paa Afstand, - intet at ville høre og intet at ville opleve af det, som

sker, fordi man vil nøjes med det, man kan magte. Man vil ikke kendes svag, ikke
lade sig knuse. Eller der er dem, der flygter fra dette blot at være Mennesker ved
70 at forsøge at leve som en Slags Overmennesker eller Halvguder i Styrke og
Godhed. – Her er det, at Jesusnavnet, at Daaben kommer til os, og den vil ikke
være os et nyt Middel til at gøre os sikre og trygge overfor Livet, overfor
Mennesker og overfor Gud, men den vil give os Mod til at nøjes med at være
Mennesker, svage og bange – og onde. Den vil lære os at vedgaa vor Skyld og gaa
75 ind under vor Skæbne, hvad den end maatte blive ogsaa lade os knuse af den –
fordi vi i alt Fald ikke har fortjent den bedre. Det vil Jesusnavnet – ogsaa som
det møder os i vor Daab, – fordi det forkynder os Gud som den, der kommer til
os i vor Afmagt overfor Synd og Død og Djævelskab. Ved Jesusnavnet udslettes
al vor Skyld og gøres vore store og gode Gerninger til intet; Jesusnavnet
80 forkynder, at Gud giver en Fremtid og et Haab - ikke til dem, der selv kan skabe
sig det, men til dem, som er uden Fremtid og Haab og kun har Udsigt til
Dommen og Døden.

Saadan handler Jesusnavnet med vor Fortid og vor Fremtid, og vil dermed lære
85 os at leve i Øjeblikket, at tage Øjeblikket som Guds Øjeblik, hvor han her og nu
møder os med Krav og Dom, med Naade og Opstandelse.

Kilde

Ernst Hansen. Prædikener i Folkekirken. Tidehvervs Forlag, København 1945

90

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

Anden Verdenskrig, Danmarks besættelse 1940-1945, Første tekstrække, Nytårsdag, Prædiken, Prædikener
fra 1900-tallet, Tidehverv

95

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/ernst-hansens-praediken-nytarsdag>

100

105